

Ο ΩΡΑΙΟΣ, Ο ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ ΡΟΥΝΤΙ...

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΝΕΓΚΡΙ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΔΟΛΦΟ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

(‘Από τ’ ‘Απομνημονεύματα της διάσημης Πελωνίδας πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου)

ΠΕΙΤ’ από τὸ Λένιν καὶ τὸ Σαρλό, ἡ μεγάλη καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Πόλα Νέγκρι σχετίστηκε στενά μὲ τὸ Βαλεντίνο, τὸ θρυλικὸ γόητα τοῦ κινηματογράφου. ‘Απὸ τ’ ‘Απομνημονεύματά της, πού ἐξέδωσε τελευταία ἡ μεγάλη Πολωνὴ θεντέττα, μεταφράσαμε μετὰ τὰ ἄλλα τὰ κεφάλαια τὰ σχετικὰ μὲ τὴς ἀσθηματικὲς περιπέτειές της μὲ τὸν Τσάρλι Τσάπλιν καὶ μὲ τὸν ‘Ερυθρὸ Δικτάτορα. ‘Απὸ σήμερα, θὰ δημοσιεύσουμε, σὲ σειρά ἀπιφυλλίδων, τὴν ἱστορίαν τῶν τραγικῶν ἐρώτων τῆς Πόλας Νέγκρι μὲ τὸν ὠραῖο Ρούντι, ὅπως τὴν ἀφηγεῖται ἡ ἴδια ἡ στᾶρ στὴν αὐτοβιογραφία της, θεθαίον ὅτι προσφέρουμε στοὺς ἀναγνώστες μας μιά σπαίνα πνευματικὴ ἀπόλαυσι.

Μὰ εἶνε καιρὸς νὰ δώσουμε τὸ λόγο στὴν καλλιτέχνηδα: «Πρέπει σ’ αὐτὸν τὸν μάταιο κόσμο ν’ ἀγαποῦμε, νὰ ξαναγαποῦμε, νὰ ἀγαποῦμε πάντοτε, ν’ ἀγαποῦμε πολὺ...», λέει κάπου ὁ ποιητὴς ‘Αλφρέδος ντε Μυσέ.

...Μιά μέρα, ἐνῶ ἤμουν περαστικὴ ἀπὸ τὸ Βερολίνο, πού πῆγα νὰ τὸ ξαναδῶ ὕστερ’ ἀπὸ τὴς Χόλλυγουντ, ἡ ἰδιαιτέρα γραμματεὺς μου μοῦ ἔφερε μιά ἐπιστολὴ μὲ ‘Αμερικανικὸ γραμματόσημο. ‘Ο ἐπιστολογραφεὸς δὲν ἤξερε καλὰ τὰ Γερμανικὰ καί, πρὸ παντός, δὲν ἤξερε πὼς νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθηματὰ του...

«‘Αν καὶ εἶμαι ἕνας ταπεινὸς καὶ ἄσημος φυγκυράν τῆς «Γιουνίθεραλ»—μοῦ ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων,—αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ συγκίνησι πού μοῦ προσέφερε τὸ παϊξιμό σας στὴν «Κυρία Ντυμπουρῶ», ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα φιλμ πού εἶδα στὴ ζωὴ μου...»

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔφερε τὴν ὑπογραφή: Ροδόλφος Βαλεντίνο. Στὸ μεταξὺ, ἡ γραμματεὺς μου πρόσεξε ὅτι ὁ φάκελος περιεῖχε καὶ μιά φωτογραφία, τὴ φωτογραφία τοῦ ἐπιστολογραφεῦ. Μὲ τὴν πρώτη ματιά πού τῆς ἔβριξε, φώναξε μὲ θαυμασμό: —Τὴ ὠραῖο παλληκάρη!...

‘Αναγκάστηκε νὰ συμφωνήσω μὰζὺ τῆς. Πράγματι, ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα πῶς νύστιμο νέο, μὲ χαρακτηριστικὰ πῶς ἀρρενωπὰ, πῶς ἐκφραστικὰ. ‘Η φυσιογνωμία τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ μ’ ἐνθουσίασε τόσο πολὺ, ὥστε, παραβαίνοντας τὴν τακτικὴν μου, κάθησα καὶ τοῦ ἔγραφα ἡ ἴδια μὲ τὸ χέρι μου μιά ἐκτενὴ ἀπάντησι, εὐχαριστώντας τον γιὰ τὰ καλὰ του λόγια...

Πέρασαν ἄρκετοὶ μῆνες ἀπὸ τότε. ‘Όταν ξαναγύρισα στὸ Χόλλυγουντ, τὴ χεῖλὰ ὄλων προφέρανε μὲ θαυμασμό τ’ ὄνομα τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνο... ‘Ο «ταπεινὸς καὶ ἄσημος φυγκυράν» τοῦ φιλμ «Οἱ τέσσαρες ἰππῶται τῆς ‘Αποκαλύψεως», εἶχε ἐξελιχθῆ, ὡς ἐκ θαύματος, μέσῃ σ’ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, σ’ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους ἠθοποιούς τοῦ κινηματογράφου. Οἱ κριτικὸι δὲν εὗρισκαν λόγια γιὰ νὰ ἐξυμνήσουν τὴν τέχνην του καὶ ἡ γυναικὲς παραληρούσαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό μπροστὰ του.

‘Όταν θυμῆθηκα πὼς ὁ ἡμίθεος αὐτὸς ἦταν ὁ νέος πού μοῦ ἔστειλε μιά συγκινητικὴ ἐπιστολὴ στὸ Βερολίνο, ζήτησα ἀμέσως καὶ τὸν γνωρίσω. Συγχρόνως, ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ τὸ προαίσθημα, ὅτι θρῆσκόμενοι στίς παραμονὲς ἐνὸς γεγονότος, πού θὰ ἔπαιξε κρίσιμὸ καὶ ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ ζωὴν μου.

Ὁμορφὸ ἀριστοκράτη, πού εἶχε συναντήσῃ πρὶν μιά ὥρα, τόσο ἀδύλῃ, μὰ καὶ τόσο γοητευτικὸν συγχρόνως, καθὼς γύριζε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

—Θάδινα κάτι, ψιθύρισε, μονάχα γιὰ νὰ μάθω ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ κείριος... Τὴ ἐγγενικὴ ὄψη πού εἶχε... Χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶνε ἀπὸ μεγάλου σπᾶτι...

‘Η Μαργαρίτα ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα ἀκόμη, κυττάζοντας ὀνειροπῶτα ἀνάκρουσά της. Καὶ ἔπειτα σπᾶθικῶς ἔγειρε, σὰν νὰ τῆς ἤρθε κάποια ξαφνικὴ ἰδέα.

—Πῶς μοῦ σιγῆσι στῆς Μάρθας... ψιθύρισε.

Καὶ βγήκε γιὰ νὰ πᾶσὶ σὲ μιάς γειτόνησάς της. Πίσω τῆς ἄφῃσε ὄλες τὴς πόρτες ἀνοικτῆς, γιὰτὲν δ’ ἀργούσε νὰ γυρίσῃ.

‘Ιδιαιτέρα ἐντόπως προξένησε καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια, τὸ ὅτι ἐνοίωσα μιά παράξενη λύπη, μὰ ἀνάκτου μελαγχολία, ὅταν πληροφόρηθκα πὼς ὁ Βαλεντίνο ἦταν παντρεμένος μὲ τὴ Νατάσα Ραμπόθα.

Πρέπει τώρα νὰ σημειώσω, ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν τελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Τσάρλι Τσάπλιν. ‘Αφ’ ἐνός, λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἀγάπη καὶ ἀφ’ ἐτέρου ἡ θεβαιότης ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζω τίποτε ἀπὸ τὸ Βαλεντίνο, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἦταν παντρεμένος μὲ μιά νεαρά καὶ ὠραία γυναίκα—τὴ ἄσπυρος πού εἶνε ἡ γυναίκα ψυχὴ!...—μ’ ἔκαναν νὰ λησμονήσω προσωρινὰ τὸ εἶδωλό μου...

Πέρασε λίγος καιρὸς. Στὸ μεταξὺ, εἶχαν ἀναγγελεθῆ ὁ ἀραβῶνες μου μὲ τὸ Σαρλό—ἐνῶ ὁ Βαλεντίνο γνώριζε ὀλίγους καὶ μεγαλειότερους θριαμβούς στὴν δόνην.

Μιά μέρα, ὅμως, οἱ κινηματογραφικοὶ κύκλοι τοῦ Χόλλυγουντ μάθαιναν μὲ κατὰπλήξει, ὅτι ὁ Βαλεντίνο διέλυσε τὸ συμβόλαιό του μὲ τὴν «Παραδούσα» καὶ ὅτι ἔφυγε μὲ τὴν γυναίκα του γιὰ ἕνα ταξίδι...ἐπιχειρήσεων. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἦταν ἀνικανὸς νὰ τὰ θγάλλῃ πέρα μὲ τοὺς οικονομικοὺς συνδυασμούς, ἐμπιστεύθηκε ὀλόκληρη τὴν περιουσίαν του στὰ χεῖρα τῆς γυναικῆς του. Μὰ ἡ Νατάσα φάνηκε πὸ ἀκατάλληλη καὶ ἀπὸ τὸ Ρούντι γι’ αὐτὴ τὴν ἐργασία. ‘Υστερ’ ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ Βαλεντίνο ἔχανε ὄλη τὴν περιουσίαν του σὲ ἄστοχες κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις. Ζήτησε νὰ φτιαχῆ μόνος του μερικὰ φιλμ, γιὰ ν’ ἀναστυλώσῃ τὰ οικονομικά του. ‘Η ταινίες ὅμως αὐτῆς ἦσαν ὄλες ἀποτυχημένες... ‘Ο Βαλεντίνο ἄρχισε πεῖν νὰ ζεπέρητῃ καὶ στὴ συνείδησι τοῦ κοινού—ὅταν, ξαφνικὰ, παρουσιάστηκε, ὡς ἀπὸ μηχανῆς Θεός, ὁ διευθυντὴς τῆς ‘Εταιρίας «‘Ηνωμένοι Καλλιτέχνη», ὁ ὁποῖος φάνηκε πρόθυμος νὰ ὑπογράψῃ μὰζὺ του ἕνα συμβόλαιον, μὲ δρους πολὺ συμφέροντας, ἀρκεῖ ὁ καλλιτέχνης νὰ ἐβήλωνε ὅτι δὲν θὰ ἐπέτρεπε πλέον στὴν γυναίκα του νὰ ἀναμιχθῆ στὰ οικονομικά του. ‘Ο Ροδόλφος δέχτηκε τὰ ὑπογράψῃ αὐτὸ τὸ συμβόλαιον, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴς διαμαρτυρίες τῆς Νατάσας,—ἡ ὁποία καὶ τοῦ ὑπέβαλε στὸ τέλος ἀγωγήν διαζυγίου!...

‘Η ἀναχώρησι τῆς Νατάσας δὲν ἀπογοῆτευσε τὸν Βαλεντίνο.

‘Απεναντίας, ὁ Ροδόλφος ἔπεσε στὴ δουλειὰ μὲ μεγαλιότερη ὄρεξι ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, γιὰ νὰ ξανασηματίσῃ μὲν περιουσία. ‘Η φτώχεια τὸν φόβιζε. Καὶ ὅταν ἀκόμα ἦταν πᾶμπλουτος, δὲν ἠμπορούσε νὰ λησμονήσῃ ὅτι, κάποτε, ἔφτασε γυμνὸς καὶ ἠσπικὸς στὴ Νέα ‘Υόρκη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴν ‘Ιταλία, ὅτι ἔμεινε πολλοὺς μῆνες χωρὶς δουλειὰ, ὅτι τοῦ συνέβη νὰ κοιμηθῇ, στράλ Παρκ...

‘Η σκέψι, ὁ φόβος μᾶλλον, ὅτι, ὕστερ’ ἀπὸ τὴν οικονομικὴν παναλεθρία πού ἔπαθε, κινδύνουσε νὰ μείνῃ χωρὶς πεντάρα καὶ νὰ ξαναπέσῃ στὴν παλῆα φτώχεια, τοῦ ἔδωσε θάρρος καὶ δύναμι καὶ τὸν ἔκανε νὰ πάρῃ καὶ πάλι στὸν κινηματογράφου τῆσι πού εἶχε ἄλλοτε, νὰ δημιουργήσῃ φιλμ μεγαλειώδη, νὰ ἐπαινομασθῇ ὁ καλύτερος ἐραστὴς τῆς ὀδῆς» καί, πρὸ παντός, νὰ...ξαναγίνῃ πλούσιος!

Μόλις ὁ Ρούντι πῆρε τὸ διαζυγίόν του ἀπὸ τὴ Νατάσα Ραμπόθα, προσπάθησε νὰ μὲ συναντήσῃ στὰ σπῆτια καὶ στὰ κέντρα πού ἤξερε ὅτι σούχαζα... ‘Αργότερα, ὅταν γνωρίστηκαμε καλά, μοῦ εἶπε:

—Σ’ ἀγαποῦσα ἀπὸ τὸν καιρὸ πού σοῦ ἔγραφα στὸ Βερολίνο... Δὲν φαντάζεσαι πόσο γάρηκα, ὅταν ἔμαθα πὼς ἤρθεσ στο Χόλλυγουντ... ‘Απόφυγα, ὅμως, νὰ σὲ συναντήσω, γιὰτὲν ἀνῆκα στὴ Νατάσα...

‘Ωστόσο, παρ’ ὄλες τὴς ἔβρυνες καὶ τὴς ἀναζητήσεις του, ὁ Ρούντι δὲν ἠμποροῦσε τότε νὰ μὲ συναντήσῃ ποῦθεν, γιὰτὲν ἐποχὴ ἐκείνη σπανίως ἔβγαίνα ἐξω. Περνοῦσα τὴς περισσώτερες ὄρες τῆς μέρας μου μπρὸς στὸν καθρέφτη μου, προβάροντας τοὺς ρόλους μου...

Μὰ ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ ἡ συνάντησί μου μὲ τὸ Ρούντι. ‘Ενα ὄραθ, ἡ Μάριον Νταϊθὶς ἔδωσε ἕνα χορὸ μεταφισσόμενον στὴν κομψὴ θίλλα της. Εἶμαστε τόσο ἀγαπημένες φίλες, ὡ-

‘Η Πόλα Νέγκρι

οτε της υποσχέθηκα να πάω. Τη θραεδιά του χορού, φόρεσα τη γοητευτική ρόμπα, με την οποία είχα εμφανιστή στο φιλμ «Η Τσαρίνα». Όσο για τόν Βαλεντίνο, ήρθε ντυμένος τορεαντόρ, όπως και στο άριστουργηματικό του φιλμ «Ο ματωμένος στίθος».

Ο χορός κόντευε να τελειώσει—κι' άκόμα δεν είχα συναντηθῆ με τόν Βαλεντίνο.

Θά ήταν ἡ ὥρα τέσσερας το πρώτ' κ' ετοιμαζόμουν να φύγω, όταν, σέ μία στιγμή, ἡ Μάριον μ' έπιασε από τὸ χέρι καί μ' ὠδήγησε σὸ μπουτουάρ της.

—Μὴ φύγεις ἀκόμα, Πόλα, μὸς εἶπε. Ὑπάρχει ἐδῶ κάποιος, ὁ ὁποῖος φαίνεται μὴνες τώρα νὰ σε ἔβρη καί νὰ σε γνωρίσῃ... Έκατό τοῦλάχιστον φορές θὰ με παρεκάλεσε ἀπόψε νὰ σε συστήσω σ' αὐτόν...

Μόλις μῆκαμε σὸ μπουτουάρ, ἀντίκρουσα τὰ βλέμματα τοῦ Ροῦντι καρφωμένα σὸ μάτια μου...

Ὡ! ὡς τὴν τελευταία μου στιγμή θὰ θυμᾶμαι αὐτὴ τὴ μοναδική, τὴν ἀσύγκριτη στιγμή! Ὁ χρόνος εἶχε σταματήσει γιὰ μένα... Βρέθηκα ξαφνικά σ' ἕνα καινούριο κόσμο, σ' ἕνα κόσμο πού δεν τὸν ὀππετεύουν καν... Μέσα σέ μία στιγμή, ἔγινα ἄλλη γυναίκα, μὸς φάνηκε ὅτι ξαναγεννιόμουν... Ἡ ψυχὴ μου ἔτρεπε ἀπὸ ἔκστασι, ἀπὸ ἕνα κραδασμὸ πού δεν πρόκειται νὰ τὸν δοκιμάσω ἄλλη φορὰ στὴ ζωὴ μου—εἶμαι θεθαία γι' αὐτό—ἔστο καί ἂν ἔησα χίλια χρόνια!

Εἶχα γνωρίσει κιόλας τὴ γλυκεία ταραχὴ τῆς πρώτης ἀγάπης, τὴν ὠμορφιά τοῦ εἰδωλλίου. Πολλοὶ ἄνδρες μὲ εἶχαν ἀγαπήσει ὡς τότε θεθαία, τρυφερά. Μονάχα ὅμως ἀπὸ τὴ στιγμή πού γνώρισα τὸν Ροδόλφο Βαλεντίνο, κατὰλαθα τί σημαίνει πρᾶγματικὰ ἡ λέξι ἀγάπη, πὼς γίνεται ἡ ἔνωσι τῶν ψυχῶν.

Μείνανε μόνι, ὁ Ροῦντι κ' ἐγώ, σὸ δωμάτιο. Ἐπιμαε μερικά λόγια, κοινὰ, λόγια χωρὶς νόημα... Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἐβρέθηκα στὴ δύσκολη θέσι νὰ χάνω τὰ λόγια μου, νὰ μὴ ξέρω τί νὰ πῶ. Ἐγώ, πὸς' δεν ἔχανα ποτὲ τὴν ψυχραιμία μου καί τὴν ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτὸ μου, στεκόμουν ντροπαλὴ καί σιωπηλὴ μπρὸς σὸ Βαλεντίνο... Μέσα μου, ὅμως, γινότανε μιά τρομερὴ πάλη: Προσπαθοῦσα ν' ἀντισταθῶ στὸν ἔρωτα πού με πλημμύριζε ὀλόκληρη σ' ὀρμητικὰ κύματα, ἐνὼ συγχρόνως καταλάβαινα ὅτι ἦταν μάταιες καί ἀνώφελες ἡ προσπάθειές μου, ὅτι ἄνηκα ἤδη στὸν ἄντρα, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη καρφωμένα σὸ μάτια μου τὰ λαμπέρα τοῦ θλέμματος...

Σὰν μέσα σ' ὄνειρο, ἀκουσα ξαφνικὰ τὸ Βαλεντίνο νὰ μὸς λέη, με τὴ θερμὴ, παθητικὴ φωνὴ του, με τί λαχτάρα περιμένα τόσο καιρὸ τὴν εὐκαιρία νὰ με γνωρίσῃ, νὰ μὸς μιλήσῃ... Σέ λίγο, μὸς προσάκλεσε νὰ χορέψουμε μαζύ. Ἀνατρίχιασα ὀλόκληρη ἀπὸ ἠδονή, ὅταν ἔνοιωσα τὸ χέρι του νὰ με σπύγη ἀπὸ τὴ μέση, ὅταν αἰσθάνθηκα τὸ ποσοπὸ τοῦ κοντὰ σὸ δικό μου... Στρωβιλιζόμουν σ' ἕνα ἔλιγγο, πού μὸς ἔφερνε γλυκὸ μεθῶσι...

Μόλις ἀποχαίρησα τὴ Μάριον, γιὰ νὰ φύγω, ὁ Ροῦντι προθυμοποιήθηκε νὰ με συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι μου με τὸ ἀμάτι τοῦ... Καί ὅταν μ' ἄφησε μπρὸς στὴν πόρτα, τὰ πρώτα αὐγινὰ ἄθμυτ' ἄρχισαν νὰ διώχνουν τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας... Καινούργια μέρα, καινούργια περίοδος τῆς ζωῆς μου ἐξημέρωνε γιὰ μένα...

Πῶς νὰ σὰς περιγράψω τίς μέρες πού ἐπακολούθησαν καί τίς μαγευτικὲς ὄρες πού περάσαμε, ὁ Ροῦντι καί γώ; Σχῆνα, πολὺ συχνὰ, μπαίναμε σ' ἕνα μικρὸ γυιὰ καί πηγαίναμε σὸ νησί Καταλινα, συνοδευόμενοι μονάχα ἀπὸ ἕνα πῆλο. Μαγειρεύαμε μόνι μας—ὁ Βαλεντίνο ἔφτειαχε περίφημα μακαρόνια κ' ἐγὼ ἤμουν μοναδικὴ σὸ...θρᾶσμο αὐγῶν!—κάναμε μπᾶνιο καί ὕστερα ἐξαπλώμασε στὴν ἀμμουδιά, κοντὰ-κοντὰ, γιὰ νὰ στεγνωσομε...

Κάθε μέρα πού περνοῦσε, δυναίμωνε περισσότερο τὴν ἀγάπη μας.

Τὸν χειμῶνα τοῦ 1925, ὁ Βαλεντίνο θρέθηκε ὑποχρωμένως νὰ πάη σὸ Παρίσι γιὰ μιά ἐπιγούσα ὑπόθεσι. Συμφωνήσαμε νὰ τὸν συνοδεύσω καί νὰ περάσω μετ' Ἀριστοῦγεννα σὸ Λονδίνον... Πετοῦσα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου... Τραγουδοῦσα σὰν πούλι, ἐνὼ ετοιμαζα τίς ἀποσκευές μας... Τὴν τελευταία, ὅμως,

στιγμὴ, ἡ διεύθυνσι τῆς κινηματογραφικῆς Ἑταιρίας ματαίωσε τὰ ὄραια σχέδιά μας. Μὸς ἐπέβαλε ν' ἀρχίσω ἀμέσως τὸ γυρίσμα ἑνὸς φιλμ. Ἡ ἀρνησί μου νὰ ὑποταχθῶ στὴν ἀξίωσι αὐτή, θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ διαλυθῇ τὸ συμβόλαιόν μου καί νὰ ὑποχρεωθῶ νὰ πληρώσω μιά μεγάλη ποικικὴ ρήτρα. Κ' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ μείνω σὸ στοῦντιο... Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἀπῆλασα τὸν κινηματογράφο!

Ὁ Ροῦντι ἦταν ἀπαρηγόρητος ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ με πᾶρη μαζύ του. Ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ μὸς ἔστειλε καθεμέρα σχεδὸν ἔκτενη τηλεγραφήματα. Μερικά ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔβρη ἀραδιασμένα σὸ γραφεῖο μου, ἐνὼ γράφα τὰρα τὰ Ἀπομνημονευσμάτ' μου καί τὰ ξαναδιαβάζω με δακρυσομένα μάτια.

«Σέ σφίγγω στὴν καρδιά μου μ' ὅλη τὴν ἀγάπη, πὸς μπορῶ νὰ νοῶσω σὸ στήθη μου. Εἶμαι δικός σου ὡς τὴν τελευταία μου πνοή!

Ἐνὼ θὰ πλαιγιάξῃ ἀπόψε τὸ βράδι, θέλω νὰ σεπτεσαι ὅτι σ' ἀγαπῶ ὡς δεν ἀγάπησα ποτὲ μεχρὶ σήμερα ἄλλη γυναίκα...

Ἐκανα σὰν τρελλή σ' ὁλό τὸ διάστημα πού ἔλειπε ὁ Βαλεντίνο. Δεν ἤξερα ὅτε γὼ τὴ ζητοῦσα, τί ἤθελα. Ἐγίνα νευρικὴ καί ἀπότομη... Καί κείνο πού με βασάνιζε περισσότερο, ἦταν ὁ φόβος μήπως θρεθῇ στὴν Εὐρώπῃ καμιά γυναίκα καί ἐξελογίσῃ τὸν Ροδόλφο. Ἡ ἀνθυσι μου αὐτὲς διαλύθησαν μοναγιάση, ὅταν ὁ Βαλεντίνο ἐξαγύρισε κοντὰ μου, ὅταν τὸν ξανάσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καί, κυτᾶζόντάς τον σὸ μάτια, μπόρεσα νὰ θεθαωθῶ, ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ μ' ἀγαπᾶ με τὴν ἴδια λαχτάρα...

Κ' ἔτσι, πέρασε ὁ χειμῶνας. Ἡ ἀνοιξὴ ἄνοιξε πρώτα στὴν καρδιά μου καί ὕστερα σὸ κλαδιά τῶν δένδρων...

Ποτὲ δεν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω τὴν παιδιάστικη χαρὰ μας, ἐνὼ χτίζαμε τὴ θίλλα μου—τὴ «Φωλιὰ τοῦ Γερακιού»—στὴν ὁποία θὰ μείναμε μετὰ τὸ γάμο μας! Πόσα σχέδια πλάθαμε τότε γιὰ τὸ μέλλον! Μὰς φαίνονταν πὼς ἡ εὐτυχία μας δεν θὰ εἶχε μετὴ τὸν ἑλιωμό...

Ἡ θίλλα αὐτὴ εἶνε τώρα ἔρημη, ἀκατοικητὴ, θουθὴ σὰν τάφος... Γιὰ παραθυροφυλλά της εἶνε κλειστά γιὰ πάντα! Κανείς δεν βελε νὰ τὴν νοικιάσῃ, γιὰτί ὄλοι πιστεύουν, ὅτι εἶνε στοιχειωμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς πού ἀγάπησα...

Πόσες φορές δεν κάθησα μόνη στὸν πάγκο μιάς δεινδροστογίας, τετᾶνοντας τ' αὐτὰ μου, ἐλπίζοντας ἀκόμα ὅτι θ' ἀκούγα, ξαφνικά, τὸ θᾶδισμα τοῦ Ροῦντι, τὸ γέλιο του, τὴ φωνὴ του... Μὰ ἡ σιωπὴ μονάχα μὸς ἀποκρίθηκε στὴν ἐναγῶνα ἀναμονὴ μου...

Κάπου-κάπου, τὰ χαλοῦσα με τὸ Ροῦντι—ὄχι γιὰ κανένα λόγο, μὰ γιὰ ν' ἀκολουθοῦμε τὴν παράδοσι πού ἐπιθάλλει στὸς ἐρατευμένους νὰ μαλῶνουν ἀπὸ καιρο σὸ καιρὸ, γιὰ...νὰ δυναμώνῃ περισσότερο ἡ ἀγάπη τους! Μὰ ἡ σκηνὲς αὐτῆς ἦσαν τόσο... τρυφερές καί ἀνώδυνες. Καί πόσο πῶ γλυκὸ μὰς φαίνονταν ὕστερα τὸ φιλετὴν συμφιλίωσος!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ Β' καί τελευταίον μέρος. Σκηνὲς ζηλοτυπίας μετὰ τοῦ Βαλεντίνο καί τῆς Πόλας. Ἀγνώστους λεπτομέρειες γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Ροδόλφου, κλπ. κλπ.

Ὁ Βαλεντίνο, με στολή Ἰσπανοῦ ταυρομάχου, στὸν «Ματωμένο Στίθος».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠὸ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΕ ΓΕΥΜΑ

Ἴδου μιά πρόσκλησις σέ γεῖμα, ἑνὸς ἀριστοκράτη Γιαπωνέζου πρὸς ἕνα τὸ φίλο :

«Σὰς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην πού σὰς προσθάλω με τὸ θέρμερο πού ἔλαθα νὰ σὰς προσάκλωσῃ σέ γεῖμα. Τὸ σπίτι μου εἶνε μικρὸ καί πολὺ ἀκάθαρτο. Ἡ συνήθειές μας εἶνε πρόστυχες καί σὰς θεθαία, ὅτι δεν θὰ ἔβρητε σὸ τραπεζεῖ μας τίποτε τὸ κατὰλληλο γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε τὴν εὐαίσθητη καί καλοσυνθημιμένη γεῖσι σας. Ἀντιλαμβάνομαι ἀκόμη, ὅτι γιὰ τὸ θρᾶσμο μου, νὰ σὰς ἀνησυχῶ με τὴν παρουσίαν μου, μὸς ἀξίζει ὁ φρικτότερος θάνατος! Ὡστόσο ὅμως, ἐλπίζω, ὁ ἀνόητος, ὅτι θὰ καταδεχθῆτε νὰ μὸς προξενήσετε τὴν δεινροδὴ τιμὴ νὰ ἐλθετε σπiti μου τὴν ὄρα πού συνήθως γευματίζετε, καί ἡ ὄρα αὐτὴ, καθὼς εἶχα τὴν ἀδικοκρίσιαν νὰ μᾶσο, εἶνε ἡ...

Δοῦλοσ σας ταπεινὸς μεχρὶ τὴν δικαίως ἐξαφανιζόσῃ μου ἀπὸ τὸ προσῶποιο τῆς γῆς, θὰ σὰς περιμένα ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα μου, με τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπιτρέψετε νὰ φιλήσω τὰ παπούτσια σας!...»